

Begraving voor gesloten kerkhof.

Het ware gelaat van Begijnendijk.

Ternat / Begijnendijk 23 november 2007.

Een familielid, broer, zuster, vriend, vriendin, moeder of vader verliezen komt op zichzelf al hard aan, maar wanneer de nabestaanden tot overmaat van ramp in de laatste eer die men aan de overledene kan geven, door een miskleun van jewelste ook nog morele schade wordt toegebracht, is het leed nóg erger.

Dit gebeurde jawel, in Begijnendijk waar door een blunder van de gemeente het kerkhof gesloten was en de nabestaanden en vrienden op 23 november 2007 gedurende méér dan één uur letterlijk en figuurlijk in kou dienden blijven te staan.

Urnebegraving.

Het heengaan van André V.R. was al een pijnlijk verlies, "onze Pa heeft nooit een vlieg kwaad gedaan", zeggen zijn kinderen, "en nu moet zóiets gebeuren". De begrafenis werd georganiseerd door een ondernemer uit Aarschot en na de crematie (te Hasselt) zou de urnebegraving op het kerkhof van Begijnendijk op vrijdag 23 november 2007 om 14.30u. plaatsvinden maar in Begijnendijk aangekomen wachtte hen een wel zeer onaangename verrassing.

Kerkhof gesloten.

Op 23 november 2007 arriveerde weduwe Gusta D.R., kinderen en familie om 14.30u. aan het kerkhof van Begijnendijk, maar het kerkhof was dicht en er was niets van de benodigdheden in gereedheid gebracht voor de urnebegraving, de aanwezigen konden hun ogen niet geloven, "dat we zoiets bovenop het verlies van "Onze Pa" óók nog moesten meemaken was té veel".

Begrafenisondernemer.

Het dubbele metalen toegangshek was dicht, de put (op gekochte grond) was

niet gemaakt !

De begrafenisondernemer ging meteen over tot actie, maar ook dát liep niet van een leien dakje, het was immers vrijdag en dan zijn de gemeentelijke diensten in de namiddag gesloten en ook de belactie van de begrafenisondernemer, die regelmatig in Begijnendijk komt, leverde aanvankelijk niets op.

Rondrijden.

De begrafenisondernemer stuurde zoon Bruno V.R. naar de Pandhoevestraat waar de verantwoordelijke voor de begraafplaats zou wonen, deze was eerder al door de begrafenisondernemer telefonisch gecontacteerd maar nam niet op, zij kon mogelijk wel thuis zijn en daarom reed zoon Bruno naar de Pandhoevestraat, maar tevergeefs, ofwel deed mevrouw niet open, ofwel was ze niet thuis concludeerde de begriepelijk verbolgen zoon van de overledene.

groep ging dáár en de andere ginder naar de graven kijken.

De aangestelde van de begrafenisondernemer had niet verwacht dat de begrafenis in Begijnendijk zó problematisch zou verlopen en abnormaal lang zou duren, daarom diende ook dié man naar zijn baas te bellen om te zeggen dat hij onmogelijk op de volgende afspraak zou kunnen zijn en er dus iemand anders naar die begrafenis diende gestuurd ! Ook met die taferelen werden de mensen geconfronteerd.

Nóg meer ellende.

Uiteindelijk belt mijnheer A., Sonia Goriëns, dit keer met succes, er werd iemand van het gemeentepersoneel opgetrommeld maar ook dát liep niet gesmeerd; De man, die zich bij zijn aankomst meteen verontschuldigde, zei : "Ik kom jullie helpen, maar het is niet mijn bevoegdheid", m.a.w. schiet niet op de pianist.

Toen de werkman van Begijnendijk werkpak en laarzen had aangetrokken en aanstalten maakte om te beginnen graven, wist hij niet precies waar de put diende gemaakt, de urne moest

Onze "Pa" heeft nooit een vlieg kwaad gedaan zeggen de weduwe en de kinderen, dat ons na zijn verlies óók dit nog moest overkomen, dat heeft onze "Pa" niet verdiend, wij zullen deze dag nooit kunnen vergeten klinkt het bitter.

Te laat.

Ondertussen stond iedereen al meer dan een half uur op de begraafplaats te wachten, daardoor hadden de aanwezigen zich in groepjes van vier of vijf personen verspreid, de éne

immers in "gekochte grond" worden geplaatst !